

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/44/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714202531
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8714202531.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu, v právnej veci žalobkyne: P. M., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom N., B. XX/XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47234466 proti žalovanému : POHOTOVOSTĚ. s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 447,25 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 10C/51/2014- 67 zo dňa 22.02.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.447,25 Eur spolu s 8,25 % úrokom z omeškania ročne od 04.03.2014 do zaplatenia a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žalobkyňa má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 39, § 52 ods. 1, 2 a 4, § 107 ods. 1, 2, § 451, § 456 a 517 Občianskeho zákonníka a ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Výrok o trovách konania ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobe žalobcu v celosti vyhovel, pretože žalobkyňa svoj nárok riadne preukázala a skutkovo a právne odôvodnila, pričom sa súd pri rozhodovaní oprel aj o početnú platnú judikatúru súdov SR a Ústavného súdu SR. V rozhodnutiach boli vyriešené právne otázky týkajúce sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s tým, že predmet tohto konania je analogický a tiež boli vyriešené právny otázky týkajúca sa aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty pre úmyselné konanie žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere vrátane zmluvy v tomto konaní, kde žalovaný zámerne neuvádzal údaje o RPMN, resp. zámerne dojednával neprijateľné výšky zmluvných úrokov z úveru. Preto súd pri rozhodovaní o nároku žalobkyne v tomto konaní prihliadol na žalobkyňou uvádzané judikáty. Keďže je úver vyplatený žalovaným žalobkyni bezúročný a bezpoplatkový žalobkyňa bezdôvodne zaplatila žalovanému vyššiu sumu než bola poskytnutá suma úveru. Preto má žalobkyňa právo žiadať od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia spolu v žalovanej sume 1.447,25 Eur a to spolu s uplatneným úrokom z omeškania ročne tak, ako o tom bolo rozhodnuté vo výrokovej časti rozsudku. Súd prvej inštancie dával za pravdu žalobkyni, že je dodržaná tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia a poukázal na argumentáciu žalobkyne v rámci

jej prostriedkov procesného útoku proti účelovým prostriedkom procesnej obrany žalovaného. Týmto rozhodnutím súdu sa nastolí stav zákonnosti a spravodlivosti za viacročnú úmyselnú prax žalovaného ako nebankového subjektu, ktorý spôsobil, okrem iného aj žalobkyni ako spotrebiteľke svojim zámerným a úmyselným konaním krivdu. Takéto jeho správanie nemôže požívať súdnu ochranu. Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia platí, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V danom prípade žalobkyňa bola v spore celkom úspešná. Preto súd rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %. Konštatoval zároveň, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal vady uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Zároveň zamietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie z dôvodu nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. K premlčaniu namietal, že k nemu došlo tak v objektívnej ako i v subjektívnej lehote v celom rozsahu dňa 13.07.2012. Žalobca uplatnil svoj nárok až dňa 05.03.2014, teda ak by došlo k dobrovoľnému zaplateniu zo strany žalovaného zo strany žalobcu by išlo o bezdôvodné obohatenie, nakoľko by sa obohatil o peniaze bez právneho dôvodu. Žalovaný poukázal na rozhodovaciu prax, ktorá vyvracia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia desaťročnej premlčacej lehoty. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/567/2015 zo dňa 22.09.2015, sp. zn. 13Co/557/2015 zo dňa 22.09.2015, sp. zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016, sp. zn. 12Co/517/2015 zo dňa 31.01.2017. Z posledne uvedeného rozhodnutia okrem iného citoval, že v čase uzavretia zmluvy v roku 2008 žalovaný nemohol vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd uzavretú zmluvu so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nespĺňa zákonom požadované náležitosti a teda, že bude posudzovaná ako zmluva bez úrokov a bez poplatkov. Zároveň žalobca poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. XXXXXXXX už bolo rozhodnuté dňa 30.10.2009 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Stály Slovenská rozhodcovská a.s. Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, sp. zn. SR12907/09, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2009 a vykonateľnosť dňa 26.11.2009. Poukázal na ust. § 161 a § 230 CSP. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/2254/2011 zo dňa 27.06.2013, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/100/01 zo dňa 28.05.2002, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/42/2006, ale aj uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/79/2011 zo dňa 20.12.2011. Zároveň na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/43/2012 zo dňa 03.05.2012 s tým, že rovnaký názor zaujal aj Okresný súd Bratislava I. v uznesení sp. zn. 17C/35/2014 zo dňa 03.06.2014. Zároveň poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2011 sp. zn. 3MCdo/11/2010 ide o súdne rozhodnutie vo veci v ktorej na strane oprávneného vystupoval žalovaný R46/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.01.2012, sp. zn. 6Cdo/143/2011 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/122/2011 zo dňa 09.02.2012. Zároveň poukázal aj na argumentáciu týkajúcu sa res iudicata, ktorá je podporovaná aj komunitárne a medzinárodným právom. Konkrétne rozhodnutie ESD vo veci Asturcom, ktorá sa týka smernice č. 93/13/EHS, ESD č. C-2/08 vo veci AMMINISTRAZIONE DELL'ECONOMIA A DELLE FINANZE právo Spoločenstva neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy na základe ktorých rozhodnutie získalo právoplatnosť. Aj keby to umožnilo napraviť porušenie práva Spoločenstva predmetným rozhodnutím. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je najviac jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnom meradle. Podľa názoru žalovaného ten istý predmet konania je daný vtedy, ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka ich istých osôb. Z rozhodcovského rozsudku je jasne zrejme, že posúdil Zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti pripomenul, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku irelevantná aj v tomto prípade res iudicata naďalej existuje. Preto mal súd konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I., ktorý dňa 21.06.2016 pod sp. zn. 19C/289/2014 zrušil rozhodcovský rozsudok len v časti. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania.

5. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že žalovaný v svojom odvolaní vzniesol námietku premlčania. Táto podľa názoru žalobcu bola vznesená nekvalifikovaným spôsobom, pretože žalovaný vôbec neuviedol kedy začala plynúť premlčacia lehota, kedy došlo k uplynutiu premlčacej lehoty a najmä čo spôsobilo začiatok plynutia premlčacej lehoty. Poukázal na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň poukázal na to, že zákon č. 258/2001 Z. z. účinný od 01.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú v § 4 písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov, a v nej je uvedené, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkov. Predmetná zmluva o úvere bola uzatvorená v roku 2008, to znamená po 7-mich rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo potvrdené rôznymi senátmi Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 7Co/84/2011, 3Co/89/2011 a 3Co/178/2013. Zároveň uvedené potvrdil aj Krajský súd v Žiline rozhodnutím sp. zn. 9Co/648/2013, 9Co/158/2015, 6Co/140/2015. Zároveň Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 8Co/173/2015, Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/319/2015 a ďalšie. Ak by sa žalovaný uspokojil s touto argumentáciou nutnosť hodnotenia konania žalovaného ako úmyselného uviedol žalobca tiež ďalšie skutočnosti. Z tvrdení žalovaného vyplýva, že zo zmluvy č. 7103828 došlo k premlčaniu dňa 13.07.2012. V tomto čase žalovaný preukázateľne vedel, že zmluvami s takými úrokmi ako požadoval od spotrebiteľov vo svojich formulárových zmluvách sa bezdôvodne obohacuje, taktiež pre rozpor vysokých úrokov s dobrými mravmi. O vedomosti svedčí okrem iného aj rozsudok sp. zn. 23SP/19/2009 Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.04.2008. Zároveň žalobca odmietol názor žalovaného, že riadne neodôvodnil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Prehlásil, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, respektíve, že týmto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný sa dozvedel od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložil žalobca a informoval ho o možnostiach uplatňovania si jeho práv. Žalobca následne udelil v ten istý deň, to jest dňa 16.01.2014 svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od tohto dátumu do podania návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 03.03.2014 ubehli len necelé dva mesiace. Žalobca má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnil v dvojročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Bolo by absurdné, aby žalobca platil niečo čo vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. Zároveň poukázal žalobca na to, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná a nie predpokladaná vedomosť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica a ďalšie.

6. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa znova vyjadril žalovaný. Uviedol, že má za to, že sa vyjadril k všetkým skutočnostiam uvedeným v žalobcovom vyjadrení a stotožnil sa plne so svojím odvolaním zo dňa 18.04.2017. V zmysle § 451 Občianskeho zákonníka zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú ustanovuje zákon. K bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej dobe. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré jasne uvádza, že najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky. To znamená, že ak uplynie trojročná objektívna premlčacia lehota právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota. V predmetnom prípade došlo k úhrade poslednej splátky zo zmluvy o úvere dňa 13.07.2009. Žalovaný poukázal na to, že požadovaný nárok žalobcu sa premlčal v trojročnej objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 13.07.2012. Zároveň pripojil prehľad premlčaných splátok zo zmluvy o úvere. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia desaťročnej premlčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Krajský súd Banská Bystrica, pričom uviedol aj spisové značky týchto rozhodnutí. Žalovaný zároveň namietal, že je nepochybné, že rozhodcovská doložka dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je takzvanou nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv, buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Tu tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Ncc/10/2001 zo dňa 30.05.2011 zároveň na rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota, Krajského súdu v Košiciach i Krajského súdu v

Bratislave a ďalšie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli vrátane trov odvolacieho konania.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril znova žalobca a k vyjadreniu žalobcu sa znova vyjadril žalovaný. Oba vyjadrenia sú zhrnutím právnej argumentácie uvedenej v odvolaní i vyjadreniach k odvolaniu a ďalších vyjadreniach produkovaných stranami sporu.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.09.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ, pričom táto nesprávnosť môže byť spôsobená troma príčinami, a to nevykonaním relevantných navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením z vykonaných dôkazov alebo nedostatočnosťou doteraz zisteného stavu z dôvodu prípustnosti jeho ďalšieho dotvárania novotami. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd má oproti názoru žalovaného za to, že v predmetnej veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Odvolacie námietky žalovaného sú iba zhrnutím, resp. modifikáciou jeho procesnej obrany, ktorú produkoval pred súdom prvej inštancie, resp. prezentovaním jeho právneho názoru na prejednávaný spor. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán prednesených v priebehu konania, a jeho rozhodnutie rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie. Žalovaný vo svojom odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu neuviedol žiaden nový relevantný argument, ktorý by mal súvis s prejednávanou vecou, a ktorý by bol spôsobilý priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

11. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia z navyše zaplatenej sumy žalobkyňou žalovanému a to zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX uzavretej medzi stranami sporu dňa 18.03.2008, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni sumu 1.659,70 Eur a žalovaná mu zaplatila až sumu 3.106,95 Eur a podľa dojednaných podmienok splácania mala úver splatiť v 12 mesačných splátkach počnúc dňom 20.04.2008 a končiac dňom 20.04.2009.

12. Odvolací súd súhlasí s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný porušil zákonné ustanovenia zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tým, že neuviedol RPMN a bol dojednaný neúmerne vysoký zmluvný úrok. Preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa mala právo si uplatniť navyše zaplatenej sumy 1.447,25 Eur titulom bezdôvodného obohatenia. I odvolací súd má za to, že zo strany žalovaného išlo o úmyselne konanie pri dojednaní podmienok splácania úveru, pretože zámerné nerešpektoval záväzné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Možno ho skutočne charakterizovať ako civilnoprávny úmysel a preto má žalobkyňa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia až do 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. K splateniu úveru došlo 20.04.2009. 10-ročná premičacia lehota bude končiť až dňa 20.04.2019. Žalobkyňa sa o tomto práve dozvedela od svojho právneho zástupcu v r. 2014 a žaloba bola podaná na súd dňa 05.03.2014, t.j. pred uplynutím tak subjektívnej ako aj objektívnej premičacej lehoty. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom žalobcu, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov. Preto bolo jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce na poskytovanie úverov. V čase uzavretia zmluvy so žalobcom už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľovi zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť

výhodnosť poskytnutého úveru. Žalovaný napriek tomu v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov neuviedol. Preto odvolací súd zhodne s názorom vyjadreným v ďalších rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 3Co/178/2013 zo dňa 06.11.2013, sp. zn. 8Co/173/2015 zo dňa 25.02.2016, sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2012 a ďalšími konštatuje, že takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

13. Čo do namietanej prekážky res iudicata odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/25/2012 zo dňa 18.06.2013, s ktorým sa plne stotožňuje, kde odvolací súd konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní. Nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke. Uvedené konštatoval napríklad aj Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 10CoE/308/2011 zo dňa 31.05.2015 konkrétne uviedol, že „nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“. Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho konania. Išlo o rozhodnutie I. US 25/2014 zo dňa 22.01.2014. Tento záver bol prijatý i Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo/122/2011 zo dňa 09.02.2012 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/6/2012 zo dňa 16.01.2013, z ktorého vyplýva, že v prípade ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemá právomoc na jeho vydanie považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata. K tomu odvolací súd uvádza, že uvedené sa týka aj prejednávanej veci.

14. Súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol i čo do výroku o trovách konania, preto odvolací súd napadnutý rozsudok s osvojením si odôvodnenia ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP úspešnému žalobcovi z dôvodu, že odvolanie žalovaného nebolo dôvodne bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.